

Léka Géza

Az áruló

Dzsó, öreg Dzsó, ha tudnád,
engem rázott meg jobban, bár
éppen rád hoztam vele a frászt,

valahogy kipottyant belőlem:
a jövő héttől már nem jövök,
felé se nézek az Ördögfingnak,

nincs mese: elmegyek, eltűnök,
tíz órát repülök a vaksötétben
Amszterdam és Quito között,

mire a Guayaquili-öböl fényei
felgőzölik a Csendes-óceánt,
és leszállok a Mariscal Sucren...

ám ekkor torkomon akadt a szó,
rám förmedtél, hogy elárultalak,
és belesápadtál a skandalumba,

mentettem volna a menthetőt:
Dzsó, ez nem Szófia, Jereván
vagy a kifilézett Warnemünde,

ahol te lehettél Iszik Alszikír,
a líra kitartott, buja hercege,
de föl se fogtad, mit beszélek,

mert primadonnább rettegést
nem lepleztek még ily mohón:
kígyót melengetek a keblemen? –

és fújtad, csak fújtad a magadét,
mint aki rossz bolygóra tévedt:
hát, mi az isten vagy te, turista?

LÉKA GÉZA (1957) Budapesten élő költő, író, a *Hitel* szerkesztője. Utóbbi kötete: *Árva ragyogás* (Hitel Könyvműhely, 2016).

Beinjekciózva

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
nincs már a papírnak
se hava, se remetéje,

hágóit ceruza,
toll se kell caplassa
többé,

de van PC, monitor,
világnagy kukkolás
a párnás forgószékből,

ölni, irtani a stresszt,
a görcsös szorongást,

lelket a létből
(verset a szájról,
a polcról, a portáról),

és micsoda rangadók
odabenn, Istenem,

a psziché *El Clásicói*,
inger és válasz típusú
ádáz gombnyomkodás,

ahol a betűk tapintása
kéjesebb az ujjbegynek,

mint Gere *Schubertje*
a még zsibbadt, de már
szóttessé varrt ínynek
a szájsebész tűje után.

Veronka

Dzsó, öreg Dzsó, ha tudnád:
Veronka tegnap megint itt ült
a térdemen,

egy bölcs bonnyai platán alól
lépett elém hosszú, hófehér,
menyasszonyi ruhában,

te rá sem ismertél volna talán,
ahogy ott állt, háttal a tónak,
benn, Somogyban,

nekem meg úgy ugrált a szívem
a torokszorító büszkeségtől,
akár a csíki szar a deszkán:

akad-e még, ki nem hiszi, hogy
előttem egy ilyen tünemény
pillanatra is megállhat?

Dzsó, hiszen téged is megvett,
parankóbb híved tán sose volt:
bőrfocit akartam, bőrfocit –

csiripelte futtában, a sarkából
Marci tromfolt: *hadd rezegejen*
a csillagok hálója...

már nem is tudom, sirattam-e,
vagy csak mosolyogtam rajta –
egyik sem az én érdemem,

de Dzsó, öreg Dzsó, ha tudnád:
Veronka tegnap megint itt ült
a térdemen.